

ΜΑΝΙΦΕΣΤΟ

Αθήνα, 15-08-2021

«Άνθρωπος Άνθρωπο συνάντησε».

Αυτό αποτελεί αδιαμφισβήτητη συνθήκη εξέλιξης και προόδου. Με αφθονία και δικαιοσύνη, όταν ένας άνθρωπος συναντά έναν άλλο άνθρωπο, αρχίζει μια αλυσιδωτή αντίδραση που πηγάζει από την ανάγκη της αλληλεπίδρασης και ολοκληρώνεται με την «κοινωνική δικαιοσύνη» και την εξασφάλιση ενός πλαισίου απόδοσης ίσων ευκαιριών. Έτσι οδηγούμαστε σε ένα Δημοκρατικό Κοινωνικό Κράτος Δικαίου. Ένα κοινωνικό κράτος, που έχει την ιδιότητα να εξαλείφει την θεμελιώδη ανασταλτική ροπή, που ονομάζεται «φόβος» και «αμφιβολία». Μέσα από το όραμα του κοινωνικού διαλόγου, της αμεσότητας στην επίλυση προκλήσεων και προβλημάτων του κοινωνικού ιστού, την διαρκή αναγέννηση και γείωση υψηλών στόχων, η έννοια κοινωνικό κράτος, εδραιώνεται καθιστώντας ισχυρή αναπόδραστη συνθήκη στην καθημερινότητα κάθε πολίτη(ανθρώπου).

Λόγω της συγγραφικής μου δραστηριότητας έχω οργανώσει πολλές συναντήσεις γεμάτες διάλογο, εκτίμηση και όνειρα με πολλούς ανθρώπους, που μέσω της αλληλεπίδρασης μας, απευθύνθηκαν σε εμένα ζητώντας την άποψη ή την δράση μου, για διάφορα δρώμενα. Σε πάρα πολλές περιπτώσεις, κατά την διάρκεια των συζητήσεων, που αναπτύσσονται μεταξύ εμού και του εκάστοτε συνομιλητή που έχω απέναντί μου, εγείρονται ανησυχίες και ερωτήματα που αφορούν το ευρύτερο κοινωνικό σώμα, είτε αυτά αφορούν στην αγορά εργασίας, είτε σε ζητήματα με εφήβους, είτε σε ζητήματα υγείας και των συνθηκών αντιμετώπισης αυτών.

Ζωτικής σημασίας πτυχές, λοιπόν, που μας αφορούν όλους αναπόδραστα πλέον, και μας καλούν να μεταβληθούμε από ικανοί παρατηρητές, σε δραστικοί πολίτες καθώς η πολιτική είναι ένας τομέας που μας ζητά να κάνουμε κτήμα μας την έννοια της «Ευθύνης», σε Συλλογικό επίπεδο πλέον.

Σταδιακά, μια πληθώρα γεγονότων, με έχουν κάνει να πάρω την απόφαση της ενεργού δράσης προς την κοινωνία που μαστίζεται από μια πληθώρα αδικιών και κακών δρώμενων καθώς και να αναγνωρίσω την ευθύνη που φέρω μέσα στο κοινωνικό σύνολο που δρω και αλληλοεπιδρώ. Σαφέστατα, έχω/έχουμε υποχρεώσεις, μα και ευθύνες απέναντι σε αυτό το κοινωνικό κύτταρο ανερχόμενων δυναμικών μεταβολών, και αυτές οι ευθύνες ονομάζονται «πολιτική υπόσταση».

Σε αρκετά μεγάλο βαθμό, η ενάσκηση πολιτικής εξουσίας, αργά ή γρήγορα, τείνει να συνδέεται στα μάτια πολλών, με επικριτικότητα, φανατισμό, λαϊκισμό, όφελος και διαφθορά. Αλλά κυρίως πάνω από όλα, έχουμε συνδέσει την πολιτική, με μια κατ' ανάγκη αδιαφορία και αποστασιοποίηση. Υποβόσκει έντονα και επίμονα αυτή η στάση, καθώς εφόσον δεν εισακούγονται οι απόψεις και οι ανάγκες του απλού ανθρώπου (πολίτη), αγγίζοντας το επίπεδο ματαιοπονίας και παραίτησης.

Με αυτά τα δύο τελευταία «ποιοτικά χαρακτηριστικά», αδιαφορία και αποστασιοποίηση, νομίζω, κάθε ένας από εμάς τοποθετεί ένα παραπάνω λιθαράκι στην ανάπτυξη διαφθοράς και γενικότερων συνθηκών που έχουν ολέθριες συνέπειες στον ακρογωνιαίο λίθο της κοινωνίας που ονομάζεται «ανθρώπινα δικαιώματα».

Μέσα από αυτό το πρίσμα προσέγγισης, καταλήγω στο ίδιο συμπέρασμα, που οι αρχαίοι φιλόσοφοι είχαν καταλήξει. Ότι η πολιτική, είναι υποχρέωσή μας. Είναι αναπόδραστο και επιβεβλημένο δρώμενο στη ζωή μας η ενασχόληση με τα κοινά, μέσα από μια ανθρωποκεντρική ματιά και μια συνεχόμενη στάση αυτοκριτικής και απολογισμού επιλογών και δράσεων.

Σε όλη την πορεία μου, η στάση ζωής μου σε ατομικό και κοινωνικό επίπεδο υπήρξε και συνεχίζει να είναι ανθρωποκεντρική. Ήρθε η στιγμή που οφείλω πλέον να είναι και σε συλλογικό επίπεδο.